

Τῆς πατρίδας μου ἡ σημαία...

Γράφει ο Δημήτρης Νατσιός (Δάσκαλος - Κιλκίς)

Τὴν

σημαία, τὸ ἐθνικὸ σύμβολο πρέπει νὰ τὸ κρατοῦν μαθητὲς μὲ ἰθαγένεια, χέρια Ἑλλήνων.

Πριν ἀπὸ 5 περίπου χρόνια ἔγραψα κάτι για τις παρελάσεις και την σημαία. Τώρα που τούτοι οι καντιποτένιοι ἀλλάζουν το σύστημα ἐπιλογῆς σημαιοφόρων στο Δημοτικό, προφανῶς για να παραδώσουν την σημαία σε μωαμεθανούς και να ρίξουν την χαριστική βολή στο τελευταίο υγιές κίνητρο για μελέτη, κάποτε μιλούσαμε για ευγενή ἀμίλλα των μαθητῶν, ἀποσπῶ κάποιες παραγράφους ἀπὸ ἐκεῖνο το ἀρθρο:

Οἱ παρελάσεις τῶν ἐθνικῶν ἐπετειῶν τὰ τελευταῖα χρόνια ἔγιναν πεδίο διχογνωμιῶν και ἰδεολογικῆς τριβῆς. Ὡς συνήθως ἡ κρατικοδικαιη, ἀριστεροφανῆς ἱστοριογραφία -τὸ νεοταξικὸ κηφηνარიό- και ἡ λοιπὴ προοδομανῆς συνοδοιπορία, ἀμφισβητεῖ:

Πρῶτον: τὴν ἱστορικότητα τῶν παρελάσεων

Δεύτερον: Τὴν χρησιμότητα τῶν παρελάσεων, τὶς ὁποῖες θεωροῦν μεταξικὸ κατάλοιπο καί,

έπομένως, είναι εθνικιστική έκδήλωση.

Τρίτον: Τò ζήτημα τῆς σημαίας. Πρέπει ἢ ὄχι νὰ τὴν φέρουν καὶ ἀλλοδαποὶ μαθητές;

Ὡς πρὸς τὴν ἱστορικότητα τῶν παρελάσεων. Μία ἐλάχιστη νύξη στὴν «προϊστορία» τοῦ θεσμοῦ. Στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα οἱ παρελάσεις γίνονταν σὲ διάφορες γιορτὲς πρὸς τιμὴν θεοτήτων. Στὰ Παναθήναια, γιὰ παράδειγμα, ἐν ἐπισημῶ πομπῇ, παρελεύνοσα «ἡ πόλις», συνόδευε τὸ πέπλο καὶ τὸ ἔθετε ἐπὶ τοῦ ξοάνου τῆς θεᾶς Ἀθηνᾶς-«τοῦ ἀρχαίου ἔδους»-στὸν Παρθενῶνα. Στὴν πομπὴ ἔπαιρναν μέρος καὶ στρατιωτικοί: ὀπλίτες, ἀρματοδρόμοι καὶ ἱππεῖς, οἱ ὁποῖοι ἔκαναν ἐπιδεικτικὴ παρέλαση, ὅπως αὐτὸ διαπιστώνεται καὶ ἀπὸ τὴν ἀριστουργηματικὴ ζωφόρο τοῦ Φειδία. Στὸ Βυζάντιο εἶχαμε τοὺς θριάμβους. Θρίαμβος ὀνομαζόταν ἡ μεγαλοπρεπὴς ὑποδοχὴ τῶν νικητῶν αὐτοκρατόρων ἢ στρατηγῶν, κατόπιν περιφανοῦς νίκης. Κατὰ τὸν «θρίαμβο», παρήλαυνε ὁ τροπαιοῦχος στρατός, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τοὺς δορυάλωτους, αἰχμαλώτους ἐχθροῦς καὶ τὰ λάφυρα.

Τὴν περίοδο τῆς Ἐθνεγερασίας. Ὁ Παπαφλέσσας μὲ τοὺς ἀντρειωμένους του σπεύδει πρὸς ἀπελευθέρωση τῆς Τριπολιτσᾶς. Καθ' ὁδὸν περνᾷ μέσα ἀπὸ χωριά, γιὰ νὰ δώσει θάρρος στὸ αἵματοβαμμένο Γένος. «...Καθὼς ἔβλεπαν οἱ Ἕλληνες τὰς σημαίας καὶ τοὺς στρατιώτας, ἐσήμαινον τῶν ἐκκλησιῶν τὰ σήμαντρα καὶ οἱ μὲν ἱερεῖς ἔβγαινον ἐνδεδυμένοι τὰ ἱερὰ ἄμφια καὶ μὲ τὸ Εὐαγγέλιον ἀνὰ χεῖρας, οἱ δὲ Χριστιανοὶ ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιά ἐπαρακαλοῦσαν τὸν Θεὸν νὰ τοὺς ἐνδυναμώνει.

Ὁ Ἀρχιμανδρίτης (σ.σ. ὁ Παπαφλέσσας) μάλιστα ἐφοροῦσε μίαν περικεφαλαίαν καὶ διὰ τοῦτο τὸν ἐκκύταζαν μὲ πολλὴν περιέργειαν οἱ ἄνθρωποι καὶ τὸν ἐδέχοντο μὲ μεγάλην ὑποδοχὴν. Εἶχε δὲ σημαιοφόρον ἓνα καλόγηρο θεόρατο, πάπα-Τούρταν ὀνομαζόμενον, ὁ ὁποῖος ἐκράτει ἓνα μεγάλο σταυρὸν ὑψηλὰ εἰς τὰ χεῖρα καὶ ἐπήγαινε μπροστὰ εἰς τὸ στράτευμα. Ὁ κόσμος ἐγένετο τοῖχος καὶ ἔκαμαν τὸν σταυρὸ τους, καθὼς ἐπέρνα ὁ καλόγηρος μὲ τὸ σταυρό». (Ἡλ. Οἰκονόμου, «Κείμενα Πίστεως καὶ Ἐλευθερίας», Ἀθήνα 1985, σελ. 206. Τὸ περιστατικὸ διασώζει, ὁ Φωτάκος στὰ «Ἀπομνημονεύματά» του). Ἐδῶ ἔχουμε μίαν κανονικὴ περιγραφή παρέλασης, μὲ σημαιοφόρο καὶ τὸν λαὸ «νὰ κάμει τοῖχος», ὅπως ἀκριβῶς γίνεται καὶ σήμερα στὶς παρελάσεις.

Παραπέμπω καὶ στὸ ἐξαιρετικὸ, δίτομο ἔργο τοῦ συμπολίτη μας Θ. Βαφειάδη, «Χρονικὸ τοῦ Κιλκίς 1913-1940», ὁ ὁποῖος κυριολεκτικὰ «χτένισε τὶς πηγές», πὺ γράφει στὸν α' τόμο, σελ. 232-233: «Ἀθήνα 21 Ἰουνίου 1914. Μετὰ τὸ πέρας τῆς δοξολογίας ἄρχισε ἡ παρέλαση τῶν διαφόρων σωμάτων τοῦ στρατοῦ πρὸ τοῦ βασιλέως: “Μελαμψοί, δυνατοί, νευρώδεις περνοῦν οἱ στρατιῶται ἐνῶ ἡ μουσικὴ τῆς φρουρᾶς παίζει διάφορα ἐμβατήρια καὶ τὸν βασιλικὸν ὕμνον.

Ἐμπρὸς ἀπὸ ἓνα τῶν προχωρούντων λόχων ὁ πρίγκηψ Ἀλέξανδρος βαδίζει ὑπερήφανα μὲ τὸ κεφάλι ψηλά, σκονισμένος, κοκκινισμένος, ἰδρωμένος, χαλκόχρους”. Μετὰ τὴν παρέλασι ὁ βασιλιάς, ἀφοῦ συνεχάρη ἐκ νέου τὸν ἐπικεφαλῆς τῆς Γαλλικῆς ἀποστολῆς Στέφανο Βιλλαρέ καὶ χαιρέτισε τὸν Μητροπολίτη καὶ τὸ ὑπουργικὸ συμβούλιο, ἀναχώρησε κάτω ἀπὸ τὶς ζωηρὲς ἐπευφημίες τοῦ συγκεντρωμένου πλήθους». Ἄρα δὲν εἶναι μεταξικὸ κατάλοιπο.

Γιὰ τὴν παιδαγωγικὴ χρησιμότητα θὰ γράψω αὐτὸ πὺ βλέπω στοὺς μαθητές μου. Ἄν μιλήσεις στὰ παιδιά γιὰ τοὺς πατρικοὺς ἀγῶνες καὶ τὶς θυσίες, γιὰ τὰ κόκκαλα τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερὰ, μετέχουν στὴν παρέλαση μὲ καμάρι. Ἐξ ἄλλου οἱ παρελάσεις εἶναι φανέρωση τοῦ «ἐμεῖς», τῆς αἰσθητικῆς τοῦ «συνανήκειν», εἶναι τὸ ὠραιότερο μάθημα φιλοπατρίας -καὶ τὰ ἔθνη λέγονται ἔθνη «ὅταν εἶναι στολισμένα μὲ πατριωτικὰ αἰσθήματα». Οἱ παρελάσεις εἶναι προσανάμματα μνήμης τῶν ἀγῶνων γιὰ πατρίδα ἑλληνικὴ καὶ ὄχι πολυπολιτισμικὴ... πασιτίσιο. Ἀκόμη καὶ ἡ ἐνδυματολογικὴ ὁμοιομορφία ὑποδηλώνει τὴν ἐν Ἐπιδαύρῳ διακήρυξη τῶν προγόνων μας ὅτι «ὄλοι οἱ Ἕλληνες εἰσὶν ἴσοι ἐνώπιον τῶν νόμων, ἄνευ τινὸς ἐξαιρέσεως».

Τὴν σημαία τοῦ Παπαφλέσσα, μὲ τὸν σταυρὸ, τὴν κρατοῦσε ἓνας καλόγηρος, ὁ Παπατούρτας, πολεμιστὴς, φόβητρο τῶν Τουρκαλβανῶν. Κατὰ τὰ ἄλλα ἡ Ἐκκλησία δὲν θυσιάστηκε στὸν Ἀγῶνα,

ἀλλὰ συνεργάστηκε μὲ τὸν κατακτητὴ. «Ἀφάνισαν ὅλως διόλου τὰ μοναστήρια καὶ οἱ καϊμένοι οἱ καλόγεροι, ὅπου ἀφανίστηκαν εἰς τὸν ἀγῶνα, πεθαίνουν τῆς πείνας μέσα στοὺς δρόμους, ὅπου αὐτὰ τὰ μοναστήρια ἦταν τὰ πρῶτα προπύργια τῆς ἀπανάστασής μας... Καὶ θυσίασαν οἱ καϊμένοι οἱ καλόγεροι· καὶ σκοτώθηκαν οἱ περισσότεροι εἰς τὸν ἀγῶνα», γράφει ὁ Μακρυγιάννης.

Τὴν σημαία, τὸ ἐθνικὸ σύμβολο πρέπει νὰ τὸ κρατοῦν μαθητὲς μὲ ἰθαγένεια, χέρια Ἑλλήνων.
Ἐρώτηση: ἂν αὐριο-μεθαύριο μαθητὴς, μουσουλμάνος τὸ θρήσκευμα, ἀριστεύσει, τί θὰ συμβεῖ;
Ἴσως ἀπαιτήσῃ νὰ παρελάσῃ χωρὶς τὴν σημαία καὶ θὰ προσφύγῃ -μὲ τὴν συνδρομὴ τῶν
Γραικύλων τοῦ πολυπολιτισμοῦ- σὲ κάποιο διεθνὲς καφενεῖο-δικαστήριον καὶ μᾶλλον θὰ δικαιωθεῖ.
Τὰ περὶ ρατσισμῶν τὰ ἀκούω... βερεσέ.

Νὰ μὴν λησμονοῦμε ὅτι τὸ ἐξαμελὲς ἄγλημα τῶν μαθητῶν ποὺ προπορεύεται καὶ ξεχωρίζει ἀπὸ τὸ ὑπόλοιπο σχολεῖο, «συνοδεύει» καὶ τιμᾷ τὴν σημαία, τὸ σύμβολο τοῦ ἔθνους καὶ ὄχι τὸν σημαιοφόρο.
Ἡ λέξι σημαία παράγεται ἀπὸ τὴν ἀρχαία «σῆμα» ποὺ σημαίνει τάφος. «Ἄνδρὸς μὲν τότε σῆμα πάλαι κατατεθηῶτος», «ἄνδρα ποὺ σκοτώθηκε παλιὰ εἶναι αὐτὸς ὁ τάφος», λέει ὁ Ἕκτορας στὴν ραψωδία Η, 89. Καὶ σ' αὐτοὺς τοὺς τάφους ἀναπαύονται τὰ λευκασμένα κόκκαλα ὅσων ἔδωσαν τὴν ζωὴ τους γιὰ τὴν Ἐλευθερία μας, ποὺ πῆραν τ' ἄρματα ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος, ὅπως βροντολαλεῖ ὁ Κολοκοτρώνης.

04.08.2017

Πηγή: www.antibaro.gr/